

de troende forstod at maskere sig som Uforfærdethed, Selvopofrelse og hellig Nidkærlighed.

I det hele var hun langt fra gaaet saa blind eller uberørt gennem Livet, som hun selv bestandig gav det Udseende af, og som Folk derfor i Almindelighed troede. Men hendes Natur havde ikke tilladt hende at leve med Hænderne i Skødet. Skønt hendes Hjerter egentlig slet ikke tilskyndede hende, dreves hun bestandig som af et Instinkt til at overtage Samaritangerningen hos sine Omgivelser, . . . og der havde altid været nok af hjælpeløse paa hendes Vej, nok af stakkels skibbrudne paa Tidens rørte Vande.

. . . Med eet standsede hun sine Strikkepinde, løftede Hovedet og lyttede. Hun syntes bestemt at have hørt Havelaagen knirke.

Ganske rigtigt! Derhenne for Enden af Gangen kom en lang, hældøret Bondemand listende. Rynkerne i hendes lille graa Ansigt trak sig samme til en Art Smil, idet hun genkendte Væver Hansen. Naa, han skulde være velkommen.

„Goddag,“ sagde hun med et hurtigt Nik men uden at give Haanden, da Væveren var naaet hen til hende og havde hilst. „Saa De er . . . kommen herover . . . idag, Jens Hansen. Har De noget Ærinde her?“

„Aa ja, noget har man jo immer at pusle med,“ sagde han drøvende. „Og da jeg nu var kommen her til Bys, saa tyktes jeg jo, jeg skulde dog gøre Frøkenen en Besøgelse med det samme.“

„Naa ja, det er godt, Jens Hansen. Det er ogsaa . . . saa længe siden . . . De var her. Kom, lad os sætte os.“

De tog Plads henne i Lysthuset. Frk. Katinka satte sig paa Bænken derinde, Væveren paa en Havestol tæt ved Indgangen.

Væver Hansen var for Tiden en ensom Mand. Førerstillingenovre i Skibberup og Vejlbj havde han paany ganske mistet. Det var igen gaaet ham, som da han havde benyttet Emanuel Hansted til at rydde Provst Tønnesen af Vejen med: de onde Magter, han med beraad Hu havde fremmanet, havde han ikke været Mester for i rette Tid at besværges. Den Bevægelse, han med saa megen Snildhed havde skabt for at fremme sine Planer, havde hurtigt taget en langt stærkere Fart end ønsket og beregnet; og før han anede det, var han selv bleven revet overende.